

ČASOPIS TRIVIUM REVUE
VYDÁVÁ ZÁKLADNÍ ŠKOLA
TRIVIUM PLUS O.P.S.
DOBŘANY

VÝBĚR Z OBSAHU

- Moje crazy budoucnost
- Virtuální realita
- Apríl ve škole
- Byl pozdní večer
- Představujeme paní učitelku Henclovou
- Básničková soutěž
- Hygiena nejen fyzická
- Povídka Černý hřebec
- Zázitky z prázdnin
- Moje prázdniny
- Super dvojkolo

CO JE UVNITŘ:

Aktuality

Zábava

Naše koníčky

Móda

Názory

Příběhy

Reportáže

Trivium revue

OD ŽÁKŮ ZŠ DOBŘANY

DUBEN - KVĚTEN 2008

Jak jsem se vcítil do role učitele

Jan Pátek, 6. ročník

Dostal jsem za úkol pokusit se vžít do těžké role učitele.

Vždy jsem si myslel, že být učitelem je snadná věc, ale až teprve teď si uvědomuji, jak je tato role těžká. Neboť uhlídat smečku urvaných a zlobivých dětí a ještě k tomu je něco naučit...?!

Je to velká zodpovědnost, práce a hlavně velké nervy, které při téhle práci opravdu hodně učitelé potřebují.

Často to je ale i velký smutek, když si celou hodinu učitel třepí pusou a děcka bez zájmu o učivo kecají, kecají a kecají. Když se na konci hodiny zeptá učitel na probrané učivo a my se na něj díváme s otevřenou pusou, tak si často kladu

otázku, jestli má cenu nás vůbec něco učit.

Určitě učitele nebaví stále něco vyšetřovat, poslouchat naše stálé hádky. Přitom většinou jde jen o nějaké blbosti např.: kdo půjde k tabuli nebo kdo ji smaže atd. Proto se často nedivím, že jsou rádi, když slyší ten úžasný zvuk zvonění.

Ale na chodbách je čeká další nemilé překvapení. No jééééémine, to si děcka zase vzala špatný příklad od paviánů. Jen co zazvoní na přestávku, už se škola otrásá až od základů.

A tohle stádo zmlkne, jen když ze dveří ředitelny vyjde osoba s nemilým výrazem ve tváři nebo pokud se někdo z učitelů zmíní o opisování školního řádu. Asi to je někdy fakt hrůza...

Tímto zamyšlením jsem zjistil, jak je kantorská práce velice těžká, a proto se jim aspoň trochu pokusím tuto práci usnadnit.

„No, Honzíku, zdá se, že jsi o vlasek vyšší než Mařenka.“

Čeká mě snad bezstarostné léto

Tereza Musilová, 9. ročník

Takže jak bych chtěla prožít prázdniny? **SNAD** budou opravdu zajímavé, jelikož bych je chtěla mít nabitě ve všech směrech. Určitě bych chtěla oslavit spoustu věcí jako jsou například moje narozeniny. Budou patnácté, tak to musí být jak se sluší a patří. Také pořádný oslavený odchod ze základní školy s mými spolužáky by neuškodil, protože pak nastane samé cpaní do hlavy různou literaturou, matematikou a dalšími

předměty, které do hlavy samy nevlezou! Střední škola mluví sama o sobě. Přátele, které tu mám, budou v různých koncích České republiky a určitě se nevidíme více, než jednou za týden a to na 20 minut, v autobuse na cestě domů z internátu. A když mi už bude těch vyvolených patnáct let, tak si říkám, proč nezačít nějakou tou brigádou. Ono to přece není vůbec těžké, zeptat se známých nebo napsat inzerát. Tak proč to nezkusit?! No a kdyby bylo nejhůř, tak budu pracovat (sice za menší poplatek -

o dost menší poplatek :-)) doma na zahrádce nebo u babičky. Čeká mě také tábor, který bych si chtěla řádně užít, protože bude už také poslední, jako velké prázdniny po základní škole.

Všechno bezstarostné končí, kdežto velká zodpovědnost jenom za mě samotnou začíná. Těch patnáct let je opravdu zákeřných (občanka jakbysmet :-)). No, tohle jsou asi hlavní věci, které bych si chtěla užít, prožít a zažít. Jinak bude opravdu sranda, přeci, kdo by si chtěl kazit léto...:-)?

Moje crazy budoucnost

Daniel Vítek, 8. ročník

Můj příběh začíná dne 10.4.2008 v Dobřanech v Orlických horách ve 12 hodin, 13 minut a 21 sekund. V této době sem se rozhodl rozplánovat si svou budoucnost...moje budoucnost by tedy měla vypadat asi takhle:

Nejprve vyjdu základní školu s konečným vysvědčením průměr jedna celá. Posléze půjdu na střední soukromou školu Aplikované kybernetiky, kde s přehledem projdu všemi čtyřmi ročníky a udělám maturitní zkoušky. Po tom, čím vším si projdu a co se budu muset naučit, už bych nejradši školu ukončil, ale v dnešní době je maturita k prdu, a tak půjdu na Vysokou školu tohoto oboru do Pardubic. Až konečně vyjdu i tuto školu s naprosto plnými vědomostmi o počítačových systémech, tak si najdu dobře placenou práci (tak 60 tisíc měsíčně by pro začátek mohlo stačit). Až si nastřádám nějakou praxi a hlavně peníze, tak si založím velkoobchod s počítači a veškerým příslušenstvím. Až tento obchod začne parádně prosperovat a budu se blížit k vydělávání desetimilionových částek měsíčně, začnu si stavět

obrovskou vilu s krytým bazénem o rozměrech 70 x 50 m a hlubokým 1,5 metru. Tento dům bude naprosto vybaven nejnovějšími počítačovými systémy a kamerami. Když bude tento dům postaven, vyhledám moji spolužačku ze základní školy Lenku Bednářovou, která bude vdaná za mého dalšího spolužáka Matěje Mádra a pomůžu jim k rozvodu. Až budou řádně podle zákona rozvedeni, tak si Leničku vezmu já a Matějovi nechám postavit dům a budu mu dávat 100 000,- Kč měsíčně, aby si taky trochu užil života..., no to ještě uvidíme. Poté co budu ženatý za Lenku a bude postavený dům pro Matěje, najdu ostatní spolužáky a nabídnu všem stejnou nabídku jako Matějovi. Jedinému Vaškovi Džbánovi nabídnu společenství ve firmě a to 49% .

Až bude smlouva podepsána, vyrobíme spolu „Call of Duty Extra Evolution“...s touto hrou se z nás stanou nejbohatší lidi na světě...V této době už nám bude 76 let a už budeme oba nad hrobem. Až bude nejhůř a už budeme dýchat z posledních sil, necháme si přivést 2 počítače a naposledy si spolu zahrajeme naši nejlepší hru Call of Duty Extra Evolution. Ještě než

začneme hrát, podepíšu, že má žena Lenka po mé smrti dostane lízátko, pytlík bombónů a pytel cukru...jelikož má velmi těžkou cukrovku a já bych nerad zůstal v nebi na ocet. Všechny peníze a veškerý majetek bych odkázal škole Trivium plus o.p.s. v Dobřanech v Orlických horách, díky které jsem se dostal až na vrchol.

Tak takhle nějak bude vypadat můj bohatý a nudný život. Do podrobností jsem to raději nepsal, protože by vyšlo najevo, že jsem Lenku, se kterou jsem byl zasnouben, podváděl s Romanou Pechovou, a když na to přišla, praštil sem jí klávesnicí přes hlavu a zakopal v základech Matějovjho domu a místo ní sem najmul za 85 miliónů ženu, která si nechala udělat plastiku a nahradila moji skoro ženu Lenku Bednářovou.

Nepřipomíná Vám to některý z našich šilených seriálů ☺ ?

„Po tom, čím vším si projdu a co se budu muset naučit, už bych nejradši školu ukončil, ale v dnešní době je maturita k prdu, a tak půjdu na Vysokou školu tohoto oboru do Pardubic.“

Já a budoucnost

Kamila Machová, 9. ročník

Co do budoucnosti? Chci vystudovat střední školu s maturitou tak aspoň za 4 (1, 1, 1, 1). Během studia potkat multimilionáře, který se do mě bezmezně zamiluje. Pokud bude hodně zazobanej, nebudu studovat ani VŠ, protože by to byla ztráta času. Vezmu si ho

bez předmanželské smlouvy pro případ, že by si to rozmyslel, abych z toho aspoň něco měla. Odstěhujeme se spolu do Švýcarska. Budeme spolu mít jedno nebo dvě děti, o které se bude starat chůva. Budeme každý měsíc létat k moři a poletíme spolu na Měsíc.

Tak a dost! To by chtěl(a) každý(á)! Takže se vrátíme na pevnou zem.

Moje okolí mi předpovídá, že vystuduju MATFYZ* nebo že mě bude právnička. Jenže já nechci být tzv. kancelářská krysa, která se přehrabuje v papírech a počítači. Moje cíle do budoucna jsou tedy takové: udělat si maturitu, jít na VŠ, něco dokázat v oboru a založit rodinu s milujícím mužem.

* Matematicko – fyzikální fakulta

Co budu...

Lucie Marešová, 9. ročník

Čas uběhl jak voda v potoce. Kde jsou ty léta, kdy sem nastoupila do první třídy, a v duchu si přála být velká. Teď je to spíše naopak. Musela jsem se rozhodnout, kam půjdu dál, a co ze mě bude.

Ve školce sem chtěla být astronautkou, chovatelkou koní a v pozdějším věku paleontoložkou. To mě drželo dlouhou dobu, samozřejmě že se v mojí rodině našli tací, kteří se mi v podstatě vysmívali, že prý než vyrostu tak všechny zkameněliny budou vykopané. No nic, v průběhu času jsem sama zjistila, že paleontologie je v tomhle státě trochu nereálná. A nevěděla, co bych vůbec chtěla dělat. A pak ani nevím, jak mě to napadlo, jsem chtěla být veterinární lékařkou. To mi už zůstalo. Takže teď se

hlásím na gymnázium, pokud zvládnu úspěšně přijímací zkoušky z matematiky a českého jazyka, tak bych tam měla čtyři roky vydržet a co nejlépe odmaturovat. Potom budu muset úspěšně udělat již druhé přijímací zkoušky tentokrát z biologie a chemie. No, a když uspěji, tak musím dalších šest let studovat vysokou školu. Pokud by všechno šlo tak jak si nyní představuju, chtěla bych zůstat v Brně. Sem už ani nechci. Moc ráda bych byla na klinice. A ošetřovala spíše menší zvířata (psy, kočky, atd....) Protože si stejně myslím, že ke statkářským zvířatům (krávy, býci, prasata atd....) patří spíše muži. A co se týká koní, je tam prý tak velký nátlak, že mám skoro nulovou šanci. Jsem si vědomá toho,

že když mi zavolá někdo o půlnoci, nebo v neděli při obědě budu muset jít a všechno ostatní bude muset počkat. Je to celkem náročná práce a člověk má i velkou zodpovědnost. Ale myslím, že až někde budu sedět v houpacím křesle jako stařenka a přemýšlet nad svým životem, tak si budu moci říct - tomu psovi jsi pomohla právě ty!

Virtuální realita

Vilém Příkryl, 9. ročník

Myšlím, že o škole jsem toho v poslední době napsal až dost a jsou i jiné záležitosti, než vysvědčení nebo třídní výlet, který mimochodem bude zkrouhly do jednoho dne, jestli vůbec bude...? Honí se mi hlavou, co je vlastně největší problém dnešního šíleného světa. Je horší válka nebo hlad v Africe?

Těžká odpověď, když jsem ani jednu ze zmíněných katastrof na vlastní kůži nezažil. Jistě, že jí mám téměř každodenně zprostředkovanou televizním zpravodajstvím. Sleduji je ve vytopené místnosti s plným žaludkem. Jsou to tedy informace pouze zprostředkované, neprožité, jistě i záměrně zmanipulované, tedy nedůvěryhodné. Takové zprávy vyvolávají jenom pocity. Takže

záleží na fantazii - jak hluboké.

Vzpomínám si, když jsem se v roce 1998 s otcem a sourozenci byl ráno po povodni podívat na strženou silnici do Skuhrova. Silnice se zúžila na úzkou pěšinku, pod níž se zběsile hnal široký

kdyby se s námi utrhla zbylá kus silnice - to byla opravdová hrůza! Křečovitě jsem tiskl tatínkovu ruku... Katastrofa v Barmě, kterou zrovna sleduji na obrazovce, tak dostává jiný rozměr.

Otřesné záběry z povodní v roce 1998

proud kalné vody unášející kusy trámů a prken ze zničených stavení. Představa, co by se stalo,

„Takové zprávy vyvolávají jenom pocity. Jsou to tedy informace pouze zprostředkované, neprožité, jistě i záměrně zmanipulované, tedy nedůvěryhodné.“

„Někdo s příchodem jara přestane myslet na ošklivé věci jako je zima, mráz, sníh, ale i hádky a začne se se svými blízkými lidmi usmiřovat, protože změní pohled na svět se vším tím kvetoucím kvítím a prvním jarním sluníčkem.“

Hygiena nejen fyzická

Lenka Bednářová,
8. ročník

Zdravím :-).

Nevím, jestli jste si toho už stačili všimnout, ale letošní rok je přestupný... jaro tedy začíná už 20. března. Někteří lidé na začátku jara dělají se svým tělem očistu jako regeneraci po náročné a dlouhé zimě.

Například drží půsty, máčejí se ve vonných olejích a v bylinkách.

Rozhodně vás tímto článkem nechci k něčemu podobnému nutit! Je to věc názoru, jak se kdo sám za sebe cítí po zimě unaven. A víte vůbec, kde se vzala hygiena?

Zubní kartáček

Podle dochovaných důkazů o svůj chrup pečovali již před 3500 lety Babylóňané, kteří na čištění používali jakési klacíky. O zrod zubního kartáčku, jak ho známe dnes, se postarali kolem roku 1500 Číňané. Do bambusové nebo kostěné rukojeti tehdy vkládali štětiny z divočáka.

Zubní pasta

Směsí soli, pepře, mátových listů a květů kosatce si zuby již ve 4. století před naším letopočtem čistili Egypťané. K mnohem drastičtější metodě se uchýlili Římané, kteří používali zubní pastu z lidské moči. Ta je bohatá na amoniak který krásně vybělí zuby. O nic příjemněji nepůsobí ani představa, že v Americe v 18. století čistili zuby přípravkem ze spáleného chleba. Zubní pastu podobnou té naší začal vyrábět až v polovině devatenáctého století americký dentista

Washington W. Sheffield.

Splachovací záchod

Podle některých pramenů byl princip splachovacího klozetu znám a využíván již před 2000 lety. Ale zánikem Římské říše se na něj, stejně jako na celou řadu jiných vymožeností, zapomělo. První veřejné splachovací záchodky byly poprvé otevřeny v roce 1852 v Londýně, a to výhradně pro pány. Dámy si na ty své musely ještě nějaký čas počkat.

Toaletní papír

V Číně tuto velmi intimní věcíčku vyráběli z rýžové slámy už od roku 600 našeho letopočtu. V dřívějších dobách se například ve starověkém Římě na veřejných záchodcích používala houba s rukojetí. Naproti tomu ve středověku movití lidé k očištění používali vlnu, krajky a mniši například kousky starých kuten. První továrně vyráběný papír začal v roce 1857 v USA nabízet Joseph Cayetty. Protože byl napuštěn léčivou látkou, nazýval se Léčivý papír a prodával se v balíčku po padesáti kusech.

Mýdlo

Nejstarší dochované zprávy o výrobě mýdla z kozího loje a popela pocházejí z Babylónské říše kolem roku 2800 před naším letopočtem. Tehdy ovšem nesloužilo k mytí, ale používalo se na čištění surovin na výrobu látek a k ošetřování ran. Osobní hygienu lidé řešili jinak. Nechávali se natírat olejem, který zatuhl a při seškrabání se s ním z povrchu těla odstranily i nečistoty a pot. Teprve

ve 2. století našeho letopočtu slavný lékař Galenos objevil, že mýdlo dokáže dokonale vycídit i tělo. Rázem zájem o mýdlo stoupl a mydlářství se stalo oficiálním řemeslem. Původní mýdla se ale s tím dnešním nedají vůbec srovnávat. Byla vyráběna z olivového oleje, vápna a louhu a jejich kvalita nebyla valná. Až ve druhé polovině 18. století se s objevením procesu zmýdelňování tuků začala dělat mýdla tak, jak je v podstatě známe dodnes.

Dnes předpokládám, že si každý z nás ráno a večer čistí zuby, koupe se, používá splachovací záchod a mýdlo...patří to k očištění těla, jako nějakého určitého předmětu, **ale jak je to s naší duší?** Někdo s příchodem jara přestane myslet na ošklivé věci jako je zima, mráz, sníh, ale i hádky a začne se se svými blízkými lidmi usmiřovat, protože změní pohled na svět se vším tím kvetoucím kvítím a prvním jarním sluníčkem.

Moderní elektrický zubní kartáček

Apríl ve škole

Filip Smola, 7. ročník

Byl to den jako každý jiný, ale s tím rozdílem, že byl první Apríl...

Bylo úterý, svítilo sluníčko, měli jsme dějepis a ve škole začalo hořet... Školní alarm ucítil kouř, tak spustil signál požáru. Hrklo ve mně, zatrnulo mi a okamžitě jsem si začal balit věci, ale paní učitelka Vacková byla zmatená, do té doby, než pan ředitel začal křičet „Hoří“.

„Nebalte si věci, všechno tady nechte!!!!“ ozvalo se zepředu

směrem od paní učitelky. Poté jsme se měli seřadit do dvojic ke dveřím. Zakouřenou chodbou jsme probíhali se zakrytými nosy, abychom se co nejméně nadýchali kouře. Když jsme doběhli dolů, už bylo slyšet od ostatních žáků „Apríl, Apríl“. Pak mi bylo okamžitě jasné, že si z nás pan ředitel utahuje...

Když přiběhl i pan ředitel, zavolał si k sobě dva nejproblémovější žáky školy a zeptal se jich, jak to, že kouřili na záchodě a chytla škola... oba se bránili, že oni né,

do té doby, než je pan ředitel propustil a potom nám všem řekl, že je to Apríl :-)...

V každém případě to byl názorný příklad evakuace a myslím si, že proběhla naprosto profesionálně.

Byl pozdní večer...

Žaneta Kárníková, 6. ročník

Byl pozdní večer – první máj – večerní máj – byl lásky čas. Tak zní první verše básně Karla Hynka Máchy.

Právě nám běží měsíc květen, neboli Máj, čili...lásky čas. A tak jsem se rozhodla vám představit několik láskyplných tradic provádějících se v měsíci květnu.

Stavění máje - v předvečer

1. května se ještě dnes vypravují chlápci do lesa, aby tu usekli co nejvyšší stromek (myslivci a ochránci přírody to asi nevidí rádi) a udělali z něj do rána staročeskou májku, tradiční symbol jara. Smrček, jedličku nebo borovici oklestí a špičku ozdobí věnci, šátky, květinami, pentlemi a fáborky. Celou noc májku bedlivě hlídají, protože by jim ji mohli přespolní podříznout a ukrást. Takovou ostudu by nikdo nepřenesl přes srdce. Kromě těchto obecních májů, které se stavějí na návsi, vztýčují někdy

mládenci menší májky - vyzdobené břízky - před domy svých dívek.

Historie stavění májů

Nejstarší známý doklad o stavění máje je z roku 1422, kdy za postavení máje dostal hoch odměnu a to ruku děvčete. Na základě postavení máje a vzájemného slibu bylo manželství uznáno církevním soudem na Pražském hradě a dne 23. června 1422 byla slavena svatba.

Kytka a Věneček

V první květnovou neděli obcházel chlápce s májkou jednotlivá stavení a děvčata jim dávala dárečky. Pak se všichni sešli na návsi nebo v hostinci a májová veselice, které se kdysi říkalo Kytka, mohla začít. Organizace taneční zábavy se ale mohla ujmout i děvčata. Obešla domy s májíčkem - stromečkem na dřevěném talíři, na který jim sousedé dávali peníze, aby bylo čím zaplatit muzikantům, za pronájem sálu i za občerstvení.

Této oslavě se říkalo Věneček podle zeleného věnce, který daly dívky před hospodou přicházejícím chlápčům. Pak je požádaly, aby věnec zavěsili nad dveře.

Takže pánové, doufám, že jste nezapomněli dát své milé pusy, aby vám do příštího roku neuschla.

„Nejstarší známý doklad o stavění máje je z roku 1422, kdy za postavení máje dostal hoch odměnu a to ruku děvčete.“

Představujeme vám: Paní učitelka Henclová

Cíl:

„Být prospěšný
a spokojený,
rozšířit
a budovat silnou
horskou školu
(máme co
nabídnout).“

Monika a Romana,
9. ročník

Jméno:
Mgr. Hana Henclová

Rok na rození:
1961

Vzdělání:
Pedagogická Fakulta, obor
speciální pedagogika.
Gymnázium Rychnov nad
Kněžnou.
ZŠ Dobřany.

Praxe:
ZVŠ Nové Město nad Metují
- 1 rok
ZŠ Nový Hrádek-10 let
ZVŠ Dobruška - 3 roky
ZŠ Dobřany-10 let

Stav:
Šťastně vdaná- 2 děti,
chlapec a dívka

Záliby:
Kytara, četba, vyšívání,
cestování

Zvláštní znamení:
Kronikářka obce Ohnišov

Očima žáků ZŠ Dobřany
Jméno: Hana alias Siréna

Rok narození:
Léta praxe ve školství se na ní
podepsala v dobrém slova smyslu,
neboť to s děckama umí.

Vzdělání:
Je vidět, že má dobrý základ, tím
myslíme základku v Dobřanech,
protože potom v klidu
vystudovala gympl a potom
vysokou. Jó, Dobřany jsou

Dobřany,
na ně nikdo
nemá.

Praxe:
Prostě umí.

Stav:
Jak jinak než,
že je to pro
nás zase
nepodstatná
informace,
prostě je to
ženská. Ale
má
dospělého
syna :-)...

Záliby:
Její záliby k ní
sedí, odráží
to, co

vyučuje - občanku, pracovní
vyučování, přírodopis, zpěv
a věnuje se dětem, které
potřebují individuální přístup.

Akce dětského domova

Vojta Sivak, 7. ročník

S Dětským domovem
ze Sedloňova jezdíme
každoročně na pěvecké a
na taneční soutěže atd.

Letos se to konalo 8.3.2008.

Jsme rádi, když nás ohodnotí
porota na 10. místě a nikdy
nám to nevdá. Jsme prostě

fakt rádi, že jsme se zúčastnili.
Jezdí tam 50 - 100 domovů
a všichni jsou spokojeni. Moc
se vždycky těším na všechna
vystoupení různých dětských
domovů.

Vystupuji za můj bývalý
domov Holice a nyní za
Sedloňov.

Byl bych rád, kdybychom

všichni potěšili porotu, která
by nás nechala všechny
postoupit, ale to nejde, aby
nás nechala postoupit
všechny.

Na pěveckých soutěžích se
zpívají lidové písničky, rock
pop, folk, atd.

Tančíte se na moderní
písničky.

Co se děje v družině

Zdeňka Moravcová, učitelka

Co se děje v družině? Chtěla bych vám trochu představit naši školní družinu. Kde se nachází, to ví každý žák naší školy, tedy aspoň předpokládám. Ale co se tam děje, to asi ví už méně lidíček.

Děje se tu hodně věcí: vyrábíme, hrajeme si, soutěžíme, povídáme si, někteří tu zvlčí, ale někde se z toho náročného soustředění při výuce musí děti vydovádet.

Občas tu proběhnou různé soutěže, hlavně výtvarné. Ráda bych se však zmínila o soutěži, která byla vyhlášena letos v lednu pro všechny děti ve škole - Soutěž o nejlepší básničku. Mrzelo mě, že se přihlásilo tak málo dětí, ale stejně to stálo za to.

Do soutěže se přihlásila Anežka

Postlerová z první třídy, Diana Hockicková ze třetí třídy, Miloš Rampír z páté třídy a Markéta Andršová z páté třídy. Básničky si můžete přijít přečíst na nástěnce ve školní družině. Myslím si, že jsou povedené a všichni naši básníci byli odměněni. Ale jeden z nich musel být nejlepší a tím je Markéta Andršová, která tedy soutěž vyhrála a vy si můžete přečíst její báseň.

Těsto

Jednou jsem malá byla,
a na výlet s rodiči jela.
Jak jsme jeli podél cesty,
viděli jsme mnoho zajímavých měst,
a ty byly, hádejte z čeho?
Z těst!
Šli jsme se podívat a vidíme,

těsto všude, kam oko dohlédne.

Domy z těsta, okna, vrata,
dokonce i zvířata,
a pak, že jsou chlupatá!
Viděli jsme mnoho
zajímavých měst,
vůbec nám nevadilo,
že byly z těst.
Jednou, až tam pojedeme,
vezmeme své blízké
a o tu krásu se podělíme.

Tak co tomu říkáte? Určitě se objeví další soutěže, tak nemeškejte a přihlaste se!

Ze školní družiny Vás všechny zdraví vychovatelka Zdeňka Moravcová.

**Autorka básně
Markéta Andršová,
5. ročník,**

Povídka Černý hřebec

**Kateřina Šimůnková,
5. ročník**

Bylo krásně. Končila škola a já jsem nemohla dospat, jak sem se těšila na první prázdninový den. Ráno jsem se vzbudila a hned jsem začala balit věci. Nemohly mi v kufru chybět ani jezdecké potřeby. Když bylo zabaleno, odjeli jsme k babičce na venkov. Konečně! Vykřikla jsem, když jsem viděla první koně z babiččiny farmy. Přivítali jsme se s babičkou a já netrpělivá utíkala do stáje. Přivítala jsem se s všemi koňmi. Až jsem se zastavila u posledního boxu, kde stával malý ušmudlaný Tufty. Nebyl tam. Bylo mi jasné, co se stalo. Vyběhla jsem hned druhý den ráno na kopec Koník. Byla mlha, nic jsem neviděla, jen vycházející slunce. Najednou se ozval dusot kopyt. Viděla jsem

krásného černého hřebce. Hřebec ke mně oparně přistupoval, byla jsem zmrzlá, ale vůbec jsem si toho nevšimla, radost mě zahřívala. Kůň mě obešel a zdálo se mi, že zpívá. Ale nebyla to pravda. Po chvíli se něčeho polekal a odběhl ke staré vrbě. Druhý den ráno jsem si dala do tašky kolečkové brusle a vyrazila jsem k našemu rybníku ve stejnou dobu jako včera na kopec. Obula jsem si brusle a vyjela jsem. Za pár minut jsem měla doprovod. Byl to ten samý hřebec. Dnes se ale leskl více než předtím na kopci. Objeli jsme spolu farmu a ohrady, kde se pásli jiní koně. Potom jsme se vrátili tam, kde jsme začínali. Hřebec byl tak hodný, že mě svezl na svém černém, lesklém hřbetě až na farmu. Sesedla jsem a on odklusal na kopec, kde jsem ho ztratila z dohledu. Tak to chodilo

každý den od pěti ráno až do sedmi hodin. Ty dvě

hodinky jsme se spolu proháněli po pastvinách, lesích a polích. Říkala jsem mu Černý hřebec. Byla jsem ráda, že o něm nikdo nic neví, všichni by mi ho záviděli. A to já si nepřeji. Jednou, už se blížil konec prázdnin, přišel Hřebec v poledne na babiččín dvůr a babička vykřikla: „To je přeci Rychlý Vítr!“ Ulekla jsem se, vždyť Rychlý Vítr je pohřbený tři měsíce. Napadlo mě jediné - jak Rychlý Vítr utíkal ze své stáje, našel si jinou kobytku a teď s ní má krásného syna.

**Ilustrovala: Klára Dušková,
5. ročník**

Zážitky z prázdnin

Jiří Marek, 8. ročník

Mezi mé nejlepší zážitky patří výlet na zámek Červená Lhota. Vyrůstá na skále, která se přehrazením údolí a vzedmutím vodní hladiny stala malým ostrůvkem.

Návštěvníci vstoupí nebo nahlédnou do šestnácti velmi útulných, komorně laděných interiérů, vypovídajících o životě od renesance až po 19. století.

do zámeckého parku. Byl jsem tady se svou rodinou mnohokrát a moc se mi tady líbilo.

„V paměti utkví

portrét

„Ošklivé

vévodkyně“

Markéty Tyrolské

a Korutanské

zvané "Pyskatá",

či vzpomínka na

hudebního

skladatele Karla

Dietterse

z Diettersdorfu.“

Zemanskou tvrz koupil roku 1530 Jan Kába z Rybňan a brzy na to ji přestavěl na renesanční zámek. Po roce 1641 se Lhota stala majetkem Slavatů, pánů na nedalekém Jindřichově Hradci.

Před polovinou 19. století nechal E. J. Schönburg-Hartenstein upravit zámecký exteriér do romantického stylu. Na počátku 20. století cimbuří a jiné negotické prvky zmizely. Architekt H. Walcher z Moltheimu je nahradil pseudorenesančními štíty s oblouky nahoře, pro Červenou Lhotu dnes charakteristickými.

V paměti utkví portrét "Ošklivé vévodkyně" Markéty Tyrolské a Korutanské*) zvané "Pyskatá", či vzpomínka na hudebního skladatele Karla Dietterse z Diettersdorfu.

Zaujme Pánská pracovna s renesančními obrazy a uměleckými díly z téže doby, barokní jídelna s bohatou štukovou výzdobou i půvabný Francouzský salon zařízený ve stylu druhého rokoka.

Z oken na jižní a západní straně zámku se otevírají neobyčejně působivé pohledy přes hladinu jezera

Článek jsem připravil z internetové adresy www.zamky-hrady.cz a upravil do své podoby.

*) *Poznámka redakce:*

Do dějin vstoupilo neradostné manželství Markéty Tyrolské a pozdějšího moravského markrabího Jana Jindřicha, mladšího bratra českého krále a císaře Karla IV. Markéta údajně nebyla tak ošklivá, jak se traduje. Více si o ní můžete přečíst třeba v knihách Ludmily Vaňkové nebo L. Feuchtwangera.

Moje prázdniny

David Mička, 7. ročník

O prázdninách bych si nejraději sbalil malý batůžek a zmizel někam daleko. Nejlépe za hranice a možná ještě dál. Až za oceán. Podíval bych se třeba zase jednou do Ameriky, kde jsem se narodil a částečně i vyrostl.

Šel bych tam co jsme bydleli. Náš domek je už jistě celý zchátralý s nepěstěným trávníkem a zarostlou zahradou... Určitě mi bude smutno, až tohle všechno uvidím, ale to je život.

Byl jsem malý kluk, když jsme odjžděli do Čech, ale stále si pamatuji, jak jsem se tam měl krásně a hlavně jak jsem ještě nemusel nic dělat.

Až tam přijdu, nejdříve otevřu bránu a půjdu dál po cestě. Po levé straně louky a tam dál ořechové sady a po pravé les. Vlastně Prales, tak jsme ho se sourozenci

jsme podle bobků medvědy a tygry. Někdy jsme se i trochu báli, to když jsme zašli moc hluboko, a pak za Pralesem v řece lovili raky. Ale to se sem zas

Nedozírné dálky oceánu...

pojmenovali. Rádi jsme si tam chodili hrát na indiány a stopovali

pletou vzpomínky. Musím dál... Tak tady je ostružinová houšť a tam dál velká bílá stodola, kde tat'ka měl svou dílnu. Pak zahrada a támhle za stromem už bude náš starý dům... Bude to zvláštní

návrat nenávrat. Ale chtěl bych se tam zas podívat. A pokud to nevyjde, asi budu dál u nás po kopcích ovce pást...

„Byl jsem malý kluk, když jsme odjžděli do Čech, ale stále si pamatuji, jak jsem se tam měl krásně a hlavně jak jsem ještě nemusel nic dělat.“

Origami

Jakub Andrš, 6. ročník

Origami je japonské umění skládání rozličných motivů z papíru.

Předpokládá se, že vzniklo přibližně v 9. století, když zprvu mělo své místo při náboženských obřadech a výzdobě svatyní. Jako široce rozšířená zábava se začíná objevovat až v 17. století a jeho obliba výrazně stoupá následující dvě století.

Popularita origami v Japonsku je obrovská. Skládat z papíru se učí děti už v mateřské školce. Ovšem největším dokladem toho, co pro Japonce origami znamená, je pomník dětským obětem atomové

bomby v Hirošimě.

Je obecně rozšířeným omylem, že skládání z papíru se vyvinulo v Japonsku a odtud se postupem času rozšířilo do zbytku světa. Skládání papíru v Evropě se vyvinulo zcela nezávisle, a to nejpozději ve 13. století.

A tak ještě dnes je těžké ve Španělsku potkat někoho, kdo by znal origami. Zde se pro skládání papírových skládanek vžil označení papiroflexia.

**Časopis Trivium revue
vydává Základní škola
Trivium Plus o.p.s. Dobřany**

Adresa:
Dobřany 2
518 01 Dobruška
Web: www.trivium.cz
E-mail: trivium@trivium.cz

**Obsah tohoto časopisu
je připravován žáky školy
a neprochází redakční
úpravou. Názory autorů
jednotlivých článků nemusí
vyjadřovat názory školy.**

Případný výtěžek z produkce tohoto
časopisu je věnován na školní aktivity.

Bonmoty žáků naší školy

Ze zápisníku paní učitelky Mgr. Aleny Vackové:

„Nic si z toho nedělej, Martinko, kdybych byl ženská, taky bych brečel.“ (rozhovor žáka a žákyně 1. třídy)

„Náš táta se chodí ožírat do hospody každý den.“ Odpověď: „A můj táta jednou za týden.“ (rozhovor žáků 1. třídy)

„Co byly nucené práce za Protektorátu?“ Odpověď: „Dovezli mladého bujného Čecha do Německa, a ten tam musel makat o sto šest.“ (žákyně 9. třídy)

„Co řídí buňku?“ Odpověď: „Řitní otvor.“ (žákyně 7. třídy)

„Co by sis dal?“ (myšleno známku při zkoušení) Odpověď: „Přes hubu!“ (žák 9. třídy)

Hodina dějepisu: „Nordický typ lidí rovná se lidé málo oblečení. Proto Němci pozavírali nejvíc lidí v létě.“ (žák 9. třídy)

Super dvojkolo

Ondřej Suchánek, 6. ročník

V šestém čísle školního časopisu vás chci seznámit z dvojkolem. Postavili jsme ho s bráchou z dvou jízdních kol favorit.

Sundali jsme z nich, co se sundat dalo. A pak jsme to svařili všechno dohromady. Pak jsme koupili sprej a nastříkali jsme ho. Potom, jak ta barva zaschla, tak jsme to zase všechno smontovali do kupy. A začalo to :-)!

No, ze začátku to bylo hrozný, to jsme se vyváleli v příkopu, ve kterém byly kopřivy. Ale pak jsme si na to už zvykli, tak už to bylo dobrý. Už jsme ani moc nepadali.

Když jsme jeli do města, tak po nás všechny lidi

tak divně koukali a smáli se. Ale nejhorší byly špatné brzdy, a proto tam teď máme dvojité.

A vzadu máme 4 ráfek, protože se u těch ostatních vytrhali dráty. A při otáčení to je taky horší, protože to je moc dlouhý. A tak to občas nevytočíme :-). Ale jinak to je suprový kolo.

A tady se na něj můžete podívat.

Detail zpevnování

